לך תבנה מדינה

בבית קפה תל־אביבי נפגשתי באחד הבקרים עם כמה אנשים, שאחד מהם ריאיינתי לטובת אחד המדורים שלי בעיתון. כשהגיע הזמן לשלם עבור הקפה שלו ושלי, שילמתי, וכרגיל לא ביקשתי קבלה, כי אני אף פעם לא יודעת מה לעשות עם הקבלות.

המוזמן שלי אמר לי שאני פראיירית, ושאני יכולה לקחת קבלה ולקבל את הכסף ממקום־העבודה שלי, או לפחות להוריד אותו מהבוחטות שאני משלמת למס־ההכנסה.

מחוסר הבנתי את העניין ובורותי בנושא, כמעט השתכנעתי לבקש קבלה, אבל אחת היושבות ליד השולחן היתה, במיקרה, מנהלת־חשבונות, והיא אמרה שגם אם מס־ההכנסה יכיר בהוצאה שלי, הרי הוא יכיר בשקל אחד.

לא האמנתי לה, וביקשתי ממנה לשלוח לי את הנייר המוכיח את מה שאמרה.

מנהלי־חשבונות הם אנשים מאוד אחראים, והנייר הגיע אלי, בתוך מעטפה למחרת היום. אז תסתכלו היטב, בבקשה:

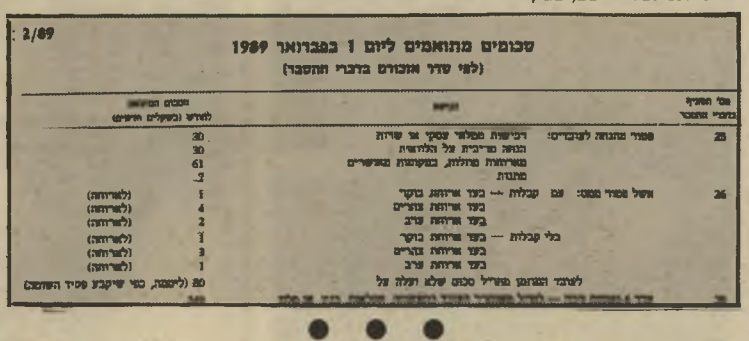

2/89

שכומים מתואמים ליום 1 בפברואר 1989

(לפי סדר אלפבתי בתרי המשבר)

מס' הסיווג בתרי המשבר		הגדרה	הכנסה חייבת לחודש (בשקלים חדשים)
25	שמרי מתנדבה לחברתיים:	רכישת מקלחי עסקי או שירות	30
		הנחה מרבית על הלחמנית	30
		מארוחות מרוכזות במסעדות ובמשרדים	61
		מתנות	2
26	ושל שמרי מתנ:	עם קבלה — בעד ארוחת בוקר	1 (לארוחה)
		בעד ארוחת צהרים	4 (לארוחה)
		בעד ארוחת ערב	2 (לארוחה)
		בלי קבלות — בעד ארוחת בוקר	1 (לארוחה)
		בעד ארוחת צהרים	3 (לארוחה)
		בעד ארוחת ערב	1 (לארוחה)
		לצורכי הצטרפן מפורט סכום שלא יעלה על	50 (ליממה, כפי שיקבע פקיד השומה)

שני בני המאוד־מקופחים הודיעו לי שזה כמעט התאכזרות רוחנית שכל חבריהם נוסעים לחו"ל פעם־או פעמיים בשנה (חלקם, אגב, נוסעים כדי לבקר את אבותיהם הגרים מעבר לים) ורק הילדים המיסכנים שלי, גם נאלצים לגור עם אמא ואבא כל הזמן, וגם לא נוסעים לחו"ל.

אז כדי להינצל מגירושין, לרווחת הילדים, החלטתי לקחת אותם לטיול קצר לחו"ל. נכנסתי לחברת־נסיעות ושאלתי אם יש איזה אוניות ששטות, למקום קרוב ובזול. אמרו לי שיש אוניות היוצאות מחיפה, שטות כל הלילה ומגיעות לקפריסין בבוקר.

נראה לי רעיון נחמד מאוד. שאלתי מה המחיר, ואחרי חישובים קצרים הסתבר שהשיט הלוך־וחזור לקפריסין, לכל המישפחה (שני הורים ושני ילדים) יעלה 500 שקלים. מאוד התלהבתי מהרעיון, אבל לשם זהירות שאלתי את הפקידה: „רק 500 שקלים לכל המישפחה?" כן, בתוספת 1000 שקלים מס־נסיעות.

סוף עונת הסודיות

לפני שלוש שנים היתה חברתי בגרמניה. שם, באחד הערבים, הזמין אותה מישהו לא־כול במיסעדה מיוחדת במינה, שבה מגישים לאורח חתיכות בשר ודגים חיים, ולידן אבן גדולה לוהטת, שעליה מטגן הסועד לעצמו את חתיכות הבשר והדג. חברתי התלהבה מאוד מהרעיון של האבנים הלוהטות, וממש תוך כדי אכילה היא החליטה לחזור ארצה ותיכף לפתוח מיסעדה כזאת בתל־אביב.

היא חזרה ארצה, ובתור דבר ראשון היא טילפנה אלינו וביקשה פגישה. היא ביקשה שבפגישה לא יהיה נוכח אף אחד זר, כי העניין שעליו היא רוצה לדבר הוא סודי ביותר.

הערב הסודי הגיע וחברתי, אחרי שבדקה היטב שכל החלונות סגורים ומעבר לדלת־הכניסה לא עומד אף אחד, סיפרה לנו על מיסעדת האבנים בגרמניה, וגם אמרה שתיכף ומייד היא יוצאת לחפש מקום מתאים ולפתוח מיסעדה כזאת.

כמובן, היה צריך להמציא שם למיסעדה, וכל אותו הערב דיברנו על שמות, והיו וי־כוחים קשים והצעות שונות, ולבסוף נבחר שם שאותו אינני זוכרת, כי עברו כבר שלוש שנים.

אחרי בחירת השם דיברנו עוד קצת על הדקורציה הפנימית של המיסעדה. אני הצע־תי שהכל יהיה לבן. היא הציעה שיהיה יותר ציבעוני. בעלה אמר שכדאי למצוא מיסעדה קיימת. בעלי אמר שזה לא חשוב. היא אמרה שמחר בבוקר היא קמה מוקדם, ומתחילה לחפש מקום.

לפני שהם הלכו הביתה, החברה שלי ובע־לה, הם השביעו אותנו בשם אלוהים, התורה ושאר אמונות טפלות, שלעולם־לעולם, תמו־רת שום דבר, לא נזכיר את עניין האבנים הלוהטות, ולא נספר לאף אחד על תוכניות המיסעדה, כי ברגע שהידיעה תתפשט בארץ, מישהו כבר יקדים את חברתי בפתיחת המיס־עדה.

עברו שלוש שנים. פעם בחודשיים־שלושה מתקשרת אלי חברתי ושואלת אם סיפרתי

נתחי הבשר לבישול עצמי על אבן לוהטת

„לא אני הדלפתי"

שמענה בנות

אתן ודאי יודעות היטב שיש בשמים יוק־רתיים וחשובי־שם שעולים 200, 300 ואף יותר מזה, שקלים כמובן, לבקבוק. כן, ידעתן, אבל, האם גם ידעתן שעלות החומרים בבושם יוקרתי היא 10% ממחיר הבושם בחנות? אם לא ידעתן — תתחילו להתעצבן עכשיו. אני, באופן אישי, מתעצבנת מזה כבר שנים.

ובכן, בארצות־הברית — אלא איפה? — התעורר בוקר אחד איש אחד, או כמה אנשים, שחשבו שאפשר לעשות משהו בעניין זה. בעיקר אחרי שהם ראו, למשל, שמעט אנשים קונים מחשב אפל, אבל הרבה מאוד אנשים קונים מחשב תואם־אפל, שזה בדיוק כמו אפל, אבל לא בדיוק, ומצד שני זה עולה חצי מחיר.

אז האיש ההוא מארצות־הברית שקם בבו־קר, החליט לעשות תואמים לבשמי־היוקרה המסתובבים בשוק. שיהיה להם אותו הריח בדיוק, אבל לא ישקיעו מיליונים באריזות שלהם, ולא בפיתוח, ולא בפירסום ובשיווק, ואז אפשר יהיה למכור את הבושם בחצי המ־חיר.

אחרי שהוא קם בבוקר הוא עשה כמה רב־רים. והיום אתן יכולות לקנות כאן, ברשתות־השיווק, בפרפומריות תואם־פויזן, תואם־אופ־יום תואם־ג'ורג'יו וכו' וכו'.

מה תעשינה הגברות העשירות, הרגילות לקנות בשמים יקרים, כשתראינה שהעוזרת שלהן מדיפה אותו הריח — זה באמת לא ענייני. מציידי — שיתפוצצו!

★ ★ ★

ועוד עולה חדש מארצות־הברית הוא גביע־העקב של חולי. מין גביעי פלסטיק, שמכניסים לתוך הנעל — מצד העקב — ומחכים. הבטיחו שהגביעים הם בולמי־זעזועים לרגליים ולגוף. הלכתי עם זה יומיים בתוך נעלי־ההתעמלות שלי. אין לי מושג אם בלמו לי איזה זעזועים, אבל ברור לי לגמרי שההליכה נעשתה יותר קלה ורכה. מאז תולי ואני ביחד.

זהירות — מתמכרים לזה.

★ ★ ★

מטפי כיבוי־אש קטני־ממדים נמכרים עכשיו במחלקות כלי־הבית של רשתות־השיווק. 24 שקלים למטף קטן, 37 שקלים למטף גדול יותר. קניתי שניים. לא אוכל, לא שותה, לא מבקש ללכת לסרט, לא מדבר כל הזמן. ואולי הוא גם מעין עין־רעה נגד אש. ואם בכל זאת תפרוץ אש, אז יש לי מטפי־כיבוי. אני שקטה. לא שלא הייתי קודם לכן, אבל זה בגלל האופי שלי.

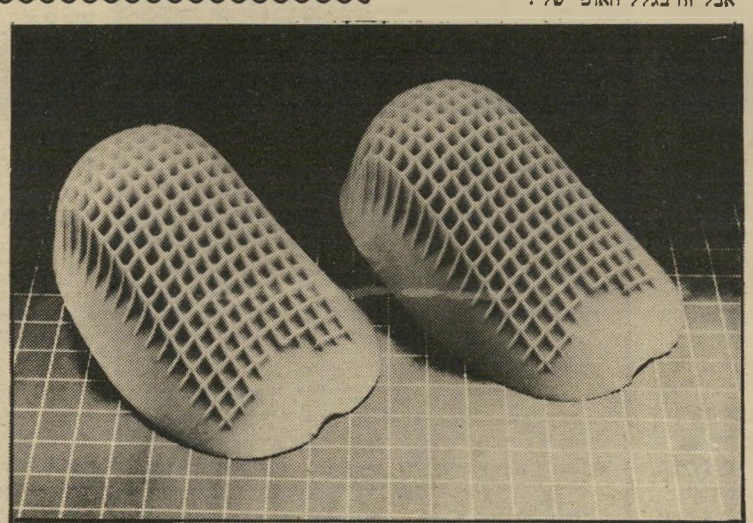

„תולי" — בולמי זעזועים, מגיני עקב

זהירות, מתמכרים לזה!

למישהו על האבנים, ואני מייד נשבעת בשם כל הקדושים שהמילה אבנים לא יצאה מפי, בשום הקשר, כבר שנים.

ועכשיו, אני עוברת לי ברחוב בוגרשוב, שזה ממש בשכונה שלי, ומה אני רואה מבעד לזכוכית של מיסעדת המי־ומי. אם לא אבנים לוהטות מוגשות לשולחנות, ולידן חתיכות בשר?

„אלוהים אדירים!" צעקתי, מה אני עושה עכשיו? איך אני משכנעת את חברתי שלא אני סיפרתי לאנשי המי ומי על עניין חברתי, האבנים וגרמניה? איך אני אשכנע אותה שכ־נראה עוד מישהו מארץ ישראל נסע לגרמניה או לארץ אחרת, וראה את הפלא הזה והביא אותו ארצה?

טוב, אין לי ברירה, אני מוכנה ללכת למ־כונת אמת, אם צריך. מה לא עושים בשביל חברות.

אגב, רעיון טוב והבשר טעים, ובכלל, ארבעה סועדים על אבנים זה כבר אירוע חברתי, ולא סתם ארוחה, משהו רומה לפונדו־בשר, אבל בלי השמן. צולים על האבן, טוב־לים ברוטב ואוכלים. לא זול, אבל כידוע שום דבר לא מושלם היום.